

handlingen i Salen; den er voret, siden Sagen er bleven yderligere udviklet paa et andet Sted, og Resultatet deraf er blevet det Lovforslag, som nu foreligger os til Prøvelse. Det viser sig vistnok heraf, hvor almindeligt nu Trangen til en Reform i Retspleien maa være følt (Hør!), thi hvis ikke denne Trang var saa almindelig følt, saa kan jeg dog ikke troe andet, end at man vilde have erkjendt, hvor farligt det er, ved en Sag, hvis oprindelige Charakter var en Ophævelse af Amtsraadene og Politieretterne, at gaae saa vidt ud i forskellige Retninger, som nu er skeet, saa at der næsten foreligger os en heel ny Lov om Politieretsbehandling i det Hele taget; ikke desto mindre vil jeg dog ønske, at man nu kunde enes om at tage Forslaget, som det er kommet fra Landsthinget i dets Heelhed, uden at foretage nogenfømhelst Forandring, og uagtet der jo kun foreligger en eneste § til Forhandling, saa er dog den Grund, hvorfor jeg ønsker, at vi skulle holde os til denne første Paragraph, som den er vedtaget i Landsthinget, saa almindelig, at denne samme Grund gjælder heelt igjennem. Jeg troer nemlig virkelig, at man engang maa standse i sine Forbedringsforslag, og jeg troer, at saaledes, som Sagen nu er bragt os fra Landsthinget, er der foretaget væsentlige Forbedringer i den gjældende Lovgivning, og hvad navnlig specielt § 1 angaaer, saa troer jeg, det vilde være et Tab, hvis man forkastede den (Nei!). Ja, det er nu min Overbeviisning, at det vilde være et Tab, et æret Medlem siger Nei, jeg siger Jo, derom kunne naturligtviis Meningerne være forskellige, men den Grund, som er anført, nemlig at Sagføreren netop skulde være paa sin Plads under Forhørerne — den Grunds Rigtighed kan være nærmere at prøve, — naar vi havde med Forhører i Almindelighed at gøre, men om den Grund end var rigtig, troer jeg ikke, at den her kunde lede til at forkaste § 1. Overhovedet, fordi § 1 ikke indeholder noget Mere, som man ønskede, derfor synes jeg ikke, man skulde forkaste det, den indeholder, dersom det er tjenligt. Nu er det ganske vist, at mangfoldige af de Sager, som omhandles i nærværende Lov, ere af den Natur, at det var meget ønskeligt, om Sagførere der kunde

give Møde, og det er ligesaa vist, at Sagførernes Virksomhed i disse Sager kunde være til Retspleiens Lav. Men, siger man, det skulde fortrinnsviis gavne under Forhørerne; jeg svarer dertil: vi kunne ikke ved denne Lovs Behandling gaae ind paa det hele Spørgsmaal om Sagførernes Rolle i criminelle Sager. Under en Sag angaaende en heelt forandret Retspleie i criminelle Sager, naar der fremlægges et Lovforslag om en Reform af en criminel Retspleie, da vil det være Tid til at tage under Overveielse, hvilken Rolle der kan være at tildele Sagførerne under Sagens Undersøgelse; da vil der blive at gøre en Forskjel, som vi nu slet ikke kjende til, mellem den foreløbige Undersøgelse og den egentlige Behandling for selve Domstolene. At Sagførerne under de Forhører, som optages for Retten, i Genhold til hvilke selve Afgjørelsen finder Sted, skulde spille en aldeles væsentlig Rolle, derom kan der ikke være Tvivl; derimod kan der heelt vel være Tvivl om, hvorledes Forholdene skulde være under den foreløbige Undersøgelse, men det er, som sagt, et Spørgsmaal, der ligger altfor langt borte fra nærværende Sag, til at man paa Grund af den Mening, man maatte have derom, kan støtte sin Paastand om Forkastelse af nærværende §. Jeg skulde altsaa ønske, uagtet jeg betragter den Maade, hvorpaa det er voret op til sin nuværende Størelse, som uformelig, at man ikke vilde drive sin Kritik videre og videre, men at man vilde blive staaende paa det Standpunkt, hvorpaa man nu er kommen, hvor der virkelig er vundet Endeel, og hvor der ikke kan tabes noget ved at blive staaende.

Justitsministeren. Uagtet jeg omtrent kommer til det samme Resultat, som den sidste ærede Taler, at man engang maa standse med Forbedringerne, saa kan jeg dog ikke fuldkommen dele den anden Anskuelse, som han udtalte om, at Forslaget vilde lide noget væsentligt Tab, dersom den her foreliggende Paragraph gif ud. (Hør!) Jeg antager, at Spørgsmaalet om den inquisitoriske Rettergangsmaades Afstæffelse og den forhandlende Maximes Indførelse i de criminelle Sager ligger saa langt fra dette Lovforslag, at det vilde føre mig for vidt, naar jeg vilde gaae ind